

به نام خداوند جان و فرید

دویتی ها - با حسن ختام غزل و قصیده -

باباطاهر

بقلم تحریری

پیش از آغاز این دفتر...

از همه دوستان، استادان و سروران عزیز و کرامی که از سراسر کشور با ارسال نامه های محبت آمیز و
ابر از نظرات ارزشمند و راهگشا، برادر کوچکترشان را مورد لطف قرار میدهند، سپاسگزارم.

علی مصطفوی - م. رهرو

خوش آنانکه الله یارشان بی بحد و قتل هو الله کارشان بی

خوش آنانکه دایم در نمازند بهشت جاودان بازارشان بی

دلم میل گل باغ تیره درون سینه ام داغ تیره

بشم آلاله زاران لاله چینم وینم آلاله هم داغ تیره

به صحرا بنگرم صحرا تیره به دریا بنگرم دریا تیره

بهر جا بنگرم کوه و درو دشت نشان روی زیبای تیره

غمم غم بی و هم از دلم غم غمم هم صحبت و هم از و هم

غمت مهله که موتها نشینم مریزا بارک الله مر جا غم

غم و درد مو از عطار و ارس درازی شب از یار و ارس

خلایق هر یکی صدمبار پرسند تو که جان و دلی یکبار و ارس

دلت ای سگدل برمانسوجه عجب نبود اگر خارانسوجه

بسوچم تا بسوچانم دلت را در آذر چوب تر تنهانسوجه

خوشت آمدل که از غم بهره ور بی برآمدل و ای کز غم بی خبر بی

تو که هرگز سوت دیت از غم کجا از سوت دیانت خبر بی

یکی دد و یکی درمان پسند یک وصل و یکی بجران پسند

من از درمان و درد وصل و بجران پسندم آنچه را جانان پسند

تکه ناخوانده ای علم سموات

تکه نابرده ای ره در خرابات

تکه سود و زیان خوددانی

بیاران کی رسی بهیات بهیات

خدا داد از این دل داد از این دل

نکشم یک زمان من شاد از این دل

چو فردا داد خوانان داد خواهند

بر آرم من دو صد فریاد از این دل

دلا خوانان دل خونین پسند

دلا خون شو که خوانان این پسند

متاع کفر و دین بی مشتری نیست

کروبی آن کروبی این پسند

دلا پوشم ز عشقت جامه ی نیل

نهم داغ غمت چون لاله بر دیل

دم از مهرت زخم به چون دم صبح

وز آن دم تادم صور سرافیل

بی تہ اسکلم ز مرگان تر آو بی تہ نخل امیدم فی بر آو

بی تہ در کج تنہائی شب و روز نشینم تاکہ عرم بر سر آو

بہ والہ وہ بہ بالہ وہ بہ تالہ قسم بر آویہی نصر من الہ

کہ دست از دامنست من بر ندارم اگر کشہ شوم احکم لہ

دلی بہچون دل نالان مونہ غمی بہچون غم ہجران مونہ

اگر دریا اگر ابر بہاران حریف دیدہ ہی کریمان مونہ

من آن مسکین تدرو بی پرستم من آن سوزندہ شمع بی سرستم

نہ کار آخرت کردم نہ دنیا یکی خشکیدہ نخل بی برستم

مکن کاری که پابر سنگت آیو جهان با این فراخی تنگت آیو

چو فردا نامه خوانان نامه بخوند تو وینی نامه ی خود تنگت آیو

غم عالم نصیب جان مانی بدور ما فراغت کی مانی

رسد آخر بد زمان درو هر کس دل مانی که دروش بیدو مانی

خوش آنانکه هر شان تـه ویند سخن بـاته کرد بـاته نشیند

مو که پایم نبی کایم تـه وینم بشم آنان بـوینم که تـه ویند

دوزلفانت کرم تار باجم چه میخوای ازین حال خرابم

تـه که با موسـریاری نداری چرا حـرنیمـه شو آیی بخوابم

بیایک شو مسور کن اطامم مهل درمخت و درد فرامم

به طاق جفت ابروی تو سوکند که بهجفت غم تاز تو طاقم

دو چشمم درد چشمانت بچیناد مسور و جی که چشمم ته میناد

شنیدم رفتی و یاری گرفتی اگر کو شتم شنید چشمم میناد

عزیز اکاسه ی چشمم سرایت میان هر دو چشمم جای پات

از آن ترسم که غافل پانی تو نشنید خار میگانم پات

زدست دیده و دل هر دو فریاد که هر چه دیده میند دل کنیاد

بازم خجری نیش ز فولاد زخم بر دیده تاول کرد و آزاد

میه باین سیه مار به چشمم روج روشن شوتار به چشمم

میه ای نوگل باغ امیدم گلستان سربسرخار به چشمم

میه یارب بهستان گل مرویاد وکر روید کسش هرگز مسویاد

میه هر گل به خنده لب کشید رخس از خون دل هرگز مشویاد

تیه که می شی بهو چاره بیاموج که این تار یک شوازا چون کرم روج

کمی واحم که کی این روج آیو کمی واحم که هرگز وانه ای روج

بیاتادست ازین عالم بداریم بیاتامای دل از گل برآریم

بیاتابرداری پیشه سازیم بیاتانخم نیکونی بکاریم

یکی برزیکرک نالان دین دشت
بخون دیدگان آلاله می کشت

بهی کشت و بهی گفت ای دریغا
باید کشت و هشت و رفت ازین دشت

درخت غم بجانم کرده ریشه
بدرگاه خدا نالم همیشه

رفیقان قدر یکدیگر بدانید
اجل سنگست و آدم مثل شیشه

اگر شیری اگر میری اگر مور
گذر باید کنی آخر لب کور

دلارحمی بجان خویشان کن
که مورانت نهند خوان و کنند سور

اگر دل دلبری دلبر کد امی
و کرد دلبر دلی دل راجه نامی

دل و دلبر هم آیت وینم
ندانم دل که و دلبر کد امی

دلی نازک بسان شیشه دیرم	اگر آهی کشم اندیشه دیرم
سرشکم کمر بود خونین عجب نیست	موا آن نخلم که در خون ریشه دیرم

کر آن نامهربانم مهربان بی	چرا از دیدگانم خون روان بی
اگر دلبر بود دلدار می بو	چرا در تن مرا نه دل نه جان بی

چرا دایم بخوابی ای دل ای دل	ز غم در اضطرابی ای دل ای دل
بوره کنجی نشین سگر خدا کن	که شاید کام یابی ای دل ای دل

شب تار و بیابان پرورک بی	در این ره روشنی کمترک بی
گر از دست برآید پوست از تن	بپلن تا که بارت کمترک بی

مواز قلوبی تشویش دیرم کنه از برگ و باران میش دیرم

اگر لالتنظوا دستم نکیرد موازیایلنا اندیش دیرم

جدا از رویت ای ماه دل افروز نه روز از شو شانسیم نه شوا روز

وصالت کر مرا کرد میسر همه روزم شود چون عید نوروز

نسیمی کز بن آن کاکل آیو مرا خوشتر ز بوی سنبل آیو

چو شو کیرم خیالش را در آغوش سحر از بستم بوی گل آیو

مو کز سوتۀ دلائم چون نالم مو کز بی حاصلانم چون نالم

گل بلبل نشیند زار نالد مو که دور از گلانم چون نالم

چه خوش بی وصلت ای مه اشک بی

مرا وصل تو آرام دلک بی

ز مهرت ای مه شیرین چالاک

مدام دست حسرت بر سرک بی

مسلسل زلف برخ ریته دیری

گل و سنبل بهم آیته دیری

پریشان چون کری زلف دوتارا

بهرتاری دلی آویته دیری

اگرستان، مستیم از ته ایمان

و کرب بی پاودستیم از ته ایمان

اگر کبریم و ترساور مسلمان

بهر ملت که، مستیم از ته ایمان

اگر آئی بجانت و انواجم

و کربانی به جبرانت که اجم

ته هر ددی که داری بردلم نه

بمیرم یا بسو جم یا بسا جم

عاشق آن به که دایم در بلابی ایوب آسابه کرمان مبتلابی

حسن آسابدش کاسه می زهر حسین آسابدشت کربلابی

نوامی ناله غم اندوخته دونه عیار قلب و خالص بوته دونه

بیاسوته دلان باهم بنالیم که قدر سوته دل دل سوته دونه

موان بحر م که در ظرف آمدتم چون قطره بر سر حرف آمدتم

بهر الفی الف قدی بر آیو الف قدم که در الف آمدتم

دلم از دست خوابان کج وویجه مژه برهم زخم خوابه ریجه

دل عاشق مثال چوب تربی سری سوجه سری خوابه ریجه

زکشت خاطر م جز غم زروئی ز باغم جز گل ماتم زروئی

ز صحرای دل پچاصل مو کیه ناامیدی هم زروئی

یه نختم که. نختم واژگون بی یه روجم که روجم سرنگون بی
شدم آواره ی کوی محبت زدست دل که یارب غرق خون بی

یه تیک شودلم بی غم نمی بو که آن دلبردی بهدم نمی بو
خزاران رحمت حق باد بر غم زمانی از دل ماکم نمی بو

موام آن آذین مرغی که فی الحال بوجم عالم ابر بهم ز غم بال
مصور کر کشد نقشم به کلشن بوجه کلشن از تاثیر مثال

ز عشقت آتشی در بوته دیرم در آن آتش دل و جان سوته دیرم

سکت اربانه بر چشم ای دوست بمهرگان خاک راهش رفته دیرم

بدریای غمت دل غوطه ور بی مراد غ فراق بر جگر بی

ز مهرگان خد نکت خورده ام تیر که هر دم سوج دل زان بیشتر بی

مدام دل براه و دیده تری شراب عیشم از خون جگر بی

بیوت زندگی یا بزم پس از مرگ ترا کر بر سر خالم گذر بی

کلی کشم باین الوندالمان آتش از دیده دادم صبح و شبان

چو روج آید که بویش دامن آید برد بادش سرو سامان بسامان

دو چشمت پیاله ی پرزمی بی خراج ابروانت ملک ری بی

همی وعده کرسی امروز و فردا نمیدانم که فردای تو کی بی

قدم دایم ز بار غصه خم بی چو موخت کشتی در دحرکم بی

موحرکز از غم آزادی نذریم دل بی طالع موکوه غم بی

بشم و بشم ازین عالم بدرشم بشم از چین و ماچین دورترشم

بشم از حایان حج پرسم که این دوری بسه یاد دورترشم

صدای چاوشان مردن آیو بکوش آوازه ی جان کندن آیو

رفیقان میروند نوبت به نوبت وای آن ساعت که نوبت وامن آیو

به قبرستان گذر کردم کم و بیش
بیدم قبر دو لیتند و درویش

نه درویش یکفن در خاک رفته
نه دو لیتند بر دو یک کفن میش

دیم یک غنایب خوشنوائی
که می نالید وقت صبحگاهی

بشخ گلبنی با گل همی گفت
که یارابی وفایی بی وفائی

به قبرستان گذر کردم صبحی
شنیدم ناله و افغان و آهی

شنیدم کلدای با خاک می گفت
که این دنیا نمی ارزد بجای

هر آنکس مال و جاهش بیشتر بی
دلش از درد دنیا ریشتری

اگر بر سر نهی چون خسروان تلج
به شیرین جانت آخر ریشتری

هر آنکس عاشق است از جان ترسد یقین از بند و از زندان ترسد

دل عاشق بود گر گدازد که گر گدازد بی چوین ترسد

خزاران دل بغارت برده ویشه خزارانست دگر خون کرده ویشه

خزاران داغ ریش ارویشم اشرد همنوشمده از اشمده ویشه

اگر زرین کلاهی عاقبت بیج اگر خود پادشاهی عاقبت بیج

اگر ملک سلیمانیت یخشد در آخر خاک راهی عاقبت بیج

غم عشق تو کی بر حر سر آید بهانی کی به حر بوم و بر آید

ز عشقت سرفرازان کامیاند که خور اول به کساران بر آید

تہ کہ نوشتم نہ ای نیشتم چرائی تہ کہ یارم نہ ای پیشتم چرائی

تہ کہ مرهم نہ ای برداغ ریشتم نمک پاش دل ریشتم چرائی

میہ تیکدم دلم خرم نانی اگر رویت بوینم غم نانی

اگر دودلم قسمت نمایند دلی بی غم دین عالم نانی

اگر یار مرادیدی بہ خلوت بگو ای بی وفا ای سیمروت

کریبانم زد دست چاک چاکو نخواهم دوخت تار و قیامت

فلک نہ ہمسری دارد نہ ہم کف بخون ریزی دلش اصلا کلفت اف

ہمیشہ شیوہی کارش ہمینہ چراغ دودمانیرا کند پف

فلک د قهد آزارم چرائی کلم کر نیتی خارم چرائی

تکه باری زدوشتم برنداری میان بار سبربارم چرائی

ز دل نقش جالت در نشی یار خیال خط و خالت در نشی یار

مژه سازم بدور دیده پرچین که تاوینم خیالت در نشی یار

پریشان سنبلان پرتاب مکه خماین نرگسان پر خواب مکه

براینی ته که دل از ما برینی برنیه روزگار اشتاب مکه

جره بازی بدم رفتم به نخبیر سبک دستی بزدر بال من تیر

برو غافل مچرد کوهساران هران غافل چرد غافل خورد تیر

مو آن رندم که نامم بی قلندر
نه خان دیرم نه مان دیرم نه گنکر

چو روج آیو بگردم کردگیتی
چو شو آیو به خشتی و انهم سر

مرانه سر نه سامان آفریدند
پریشانم پریشان آفریدند

پریشان خاطران رفتند در خاک
مرا از خاک ایشان آفریدند

بی تهر شو سرم بر بالش آیو
چونی از استخوانم نالش آیو

شب بجران بجای اشک چشمم
ز مژگان پاره های آتش آیو

مو که چون اشتران قلعه به خارم
جهازم خوب و خرواری بیارم

بدین مزد قلیل ورنج بسیار
هنوز از روی مالک شرمسارم

سرم چون کوی در میدان بکرده دلم از عهد و پیمان برگزیده

اگر دوران به ناهلان بماند نشینم تا که این دوران بکرده

دلم از دست تو دایم غنینه بایلین خشتی و بسترزینہ

همین جرمم که مودت دوست دیرم که حرکت دوست دیره حالش اینہ

چرا آزرده حالی ای دل ای دل همه فکر و خیالی ای دل ای دل

بساجم نخجری دل را بر آرم بونیم تا چه حالی ای دل ای دل

مگر شیر و پلنگی ای دل ای دل بودایم به جنگی ای دل ای دل

اگر دستم فتنه خونت بر بجم بونیم تا چه رنگی ای دل ای دل

شب تاریک و سنگستان و مومست قبح از دست موافق و شکست

نگهدارنده اش نیکو نگهداشت و گرنه صد قبح نقاده بشکست

کشیان از بزاری از که ترسی برانی کربخواری از که ترسی

موبای این نیمه دل از کس ترسم دو عالم دل ته داری از که ترسی

موان رندم که پا از سرندونم سرپایی بخزد لبرندونم

دلارامی کز او دل کیر و آرام بغیر از ساقی کوشندونم

مراغقت ز جان آذر بر آره ز پیکر مشت خاکستر بر آره

نهال مهرت از دل کربزند هزاران شاخه دیگر بر آره

تن محنت کشی دیرم خدایا دل باغم خوشی دیرم خدایا

ز شوق مسکن و داد غیری به سینه آتشی دیرم خدایا

بود در مو و در مانم از دوست بود وصل مو و هجرانم از دوست

اگر قصابم از تن و اگره پوست جدا هرگز نکرد جانم از دوست

خرم کوه و خرم صحرا خرم دشت خرم آنانکه این آلالیان کشت

بسی بند و بسی شنو بسی بند همان کوه و همان صحرا همان دشت

غم عشقت بیابان پرورم کرد فراق مرغ بی بال و پرم کرد

بمواجی صبوری کن صبوری صبوری طرفه خاکی بر سرم کرد

سه درد آمو بجانم هر سه یکبار
غریبی و اسیری و غم یار

غریبی و اسیری چاره دیره
غم یار و غم یار و غم یار

تویی آن شکرین لب یاسمین بر
منم آن آتشین دل دیدگان تر

از آن ترسم که در آغوشم آبی
که از د آشت بر آب شکر

خوش آنانکه پا از سرزند و نند
مثال شعله خشک و ترزند و نند

کنشت و کعبه و تاجه و دیر
سرائی خالی از دلبرند و نند

خوش آنانکه سودای تـه دیرند
که سرپیوسته در پای تـه دیرند

بدل دیرم تمنای کسانی
که اندر دل تمنای تـه دیرند

الهی کردن کردون شود خرد که فرزندان آدم راهمه برد

یکی ناکه که زنده شد فلانی همه کوند فلان ابن فلان مرد

دلم از سوز عشق آتش بجان بی بکامم زهر از آن شکر دنان بی

همان دستان که بابت بی بکردن کنونم چون کس بر سر زنان بی

تکه که دور از منی دل در برم نی هوایی غیر وصلت در سرم نی

بجاست دلبراکز هر دو عالم تمنای دگر جز دلبرم نی

دگر شود که موجانم بسوزد کریان تابدا نامم بسوزد

برای کفر زلفت ای پریرخ همی ترسم که ایمانم بسوزد

دلم بی وصل ته شادی میناد زرد و محنت آزادی میناد

خراب آباد دل بی مقدم تو الهی حرک ز آبادی میناد

الاله کوهسارانم تویی یار بنوشه جوکنارانم تویی یار

الاله کوهساران هفت‌ای بی امید روزگارنم تویی یار

فلک زار و نزارم کردی آخر جدا از گلزارم کردی آخر

میان تخته می نزد محبت شش و پنجه بکارم کردی آخر

نمیدانم دلم دیوانه کیست کجا آواره و در خانه کیست

نمیدانم دل سرگشته می مو اسیر ز کس متانه کیست

چو آن نخلم که بارش خورده باشند چو آن ویران که کنجش برده باشند

چو آن سیری بهی نالم دین دشت که رودان غززش مرده باشند

پسندی خوار و زارم تاکی و چند پریشان روزگارم تاکی و چند

تکه باری زدوشتم بر نگیری گری سربار بارم تاکی و چند

ولا غافل ز بجانی چه حاصل مطیع نفس و شیطانی چه حاصل

بود قدر تو افزون از ملائیک تو قدر خود نمیدانی چه حاصل

خور از خورشید رویت شرم دارد مه نوزاد رویت آزر م دارد

بشرو کوه و صحرا هر که بینی زبان دل بذکرت گرم دارد

اگر شیری اگر ببری اگر کور
سرنجاست بود جادرت کور

تنت در خاک باشد سفره کستر
بگردش موش و مار و عقرب و مور

غزیزا ما گرفتار دو دودیم
یکی عشق و دیگر درد و دهر فردیم

نصیب کس مباد این غم که مار است
جالت یک نظر نادیده مردیم

ز دل مهر تو ای مهر رقتی نی
غم عشقت بهر کس کفتنی نی

ولیکن شعله مهر و محبت
میان مردمان نهفتنی نی

دلا اصلا تتری از ره دور
دلا اصلا تتری از ته کور

دلا اصلا نیستی که روزی
شوی بنگاه مار و لانه ی مور

حرامم بی تہ بی آواز بلبل

حرامم بی تہ بی آلالہ و گل

کشم در پانی گلبن ساغر مل

حرامم بی اگر بی تہ نشینم

بدل مہر مہ روی تہ دیرم

بہر شوق سرکوی تہ دیرم

تہ ای حرسو نظر سوی تہ دیرم

بت من کعبہ ی من قبلہ ی من

شو و روزان در آزارم ازین دل

خدا یا خستہ و زارم ازین دل

ز موبستان کہ بیزارم ازین دل

موازدل نالم و دل نالدارم

در شادی بروی ماکشایی

سرراہست نشینم تابیایی

کہ تاوینی چہ سخت یوفانی

شود روزی بروز مونشینی

شدتم پیرو برنای مانده بتن توش و توانای مانده

بمواجی برو آلاله ی چین چراچینم که مینای مانده

خدایادل ز موبستان بزاری نمی آید ز موبهارداری

نمیدونم لب لعلش به خونم چرا تشنه است با این آبداری

بوره ای روی تو باغ بهارم خیالت مونس شهای تارم

خدا دونه که در دنیای فانی بغیر عشق ته کاری ندارم

بسر غیر ته سودائی ندارم بدل جز ته تمنائی ندارم

خدا دونه که در بازار عشقت بجز جان هیچ کالائی ندارم

خزاران غم بدل اندوخته دیرم هزار آتش بجان افروخته دیرم

یک آه سحرگز دل برآرم خزاران مدعی راسوخته دیرم

میه تکلشن به چشمم کلخن آیو وایه کلخن به چشمم کلشن آیو

کلم تہ کلبنم تہ کلشتم تہ که وایه مرده راجان برتن آیو

غم عشقت ز کنج رایگان به وصال تو ز عمر جاودان به

کفی از خاک کویت در حقیقت خدا دونه که از ملک جهان به

سر سرگشته ام سلمان نداره دل خون گشته ام دمان نداره

به کافر مذهبی دل بسته دیرم که در هر مذهبی ایمان نداره

امان از اختر شوریده می مو فغان از بخت برگریده می مو

فلک از کینه ورزی کی گذاره رودخون از دل غمیده می مو

بروی ماهست ای ماه ده و چار به سرو قدت ای زمینده رخسار

که جز عشقت خیالی در دلم نی بیداری ندارم مو سرو کار

نهالی کن سر از باغی بر آرد ببارش هر کسی دستی بر آرد

بر آرد باغبان از بیخ و از بن اگر بر جای میوه کوهر آرد

غمّت در سینه می مو خانه دیره چو بخدی جای در ویرانه دیره

فلک هم در دل نیکم نهد باز هر آن انده که در انبانه دیره

کشم آهی که گردون پر شرر شی دل دیوانه ام دیوانه تر شی

بترس از برق آه سوت دیلان که آه سوت دیلان کارگر شی

شب ناید ز اشکم دیده ترنی سرشکم جاری از خون جگرنی

شو و رجم رود باناله ی زار تیرا از حال زار مو خبرنی

غم و درد دل موبی حساب خدا دونه دل از هجرت کباب

بنازم دست و بازوی تیر صیاد بکش مرغ دلم بانه ثواب

بی تو تلوا سه دیرم ای نکویار زهر د کاسه دیرم ای نکویار

میم خون کریه ساقی ناله مطرب مصاحب این سه دیرم ای نکویار

اگر دستم رسد بر چرخ گردون
از او پرسم که این چین است و آن چون

یکی را میدهی صد ناز و نعمت
یکی را نان جو آلوده در خون

چه باغ است اینکدارش آذینه
چه دشت است اینکد خوشارش زینه

مگر بوم و بر سنگین دلان است
مگر صحرای عشق نازینه

کجایی جای ته ای بر همه شاه
که موآیم بدانجا از همه راه

همه جا جای ته مو کور باطن
غلط گفتیم غلط استغفرانه

کسیکه ره بفریادم بردنی
خبر بر سر و آردم بردنی

همه خوبان عالم جمع کردند
کسیکه یادت از یادم بردنی

به هر شام و سحر کریم بگوئی که جاری سازم از هر دیده جوئی

موان بی طالع در باغ عالم که گل کارم بجایش خار روئی

سمن زلفا بری چون لاله دیری ز نرگس ناز در دنباله دیری

از آن روسه بهرم بر نیاری که در سرناز چندین ساله دیری

شب نام شبی بکیر نام ز جور یار و چرخ پیر نام

گهی همچون پلنگ تیر خورده گهی چون شیر در زنجیر نام

وای آن روزی که قاضی مان خدا بی به میزان و صراطم با جرابی

بنوبت میروند پیرو جوانان وای آن ساعت که نوبت زان مابی

دل از مهرت نوزده برچه ارزه گل است آندل که مهر تو نوزده

کریبانی که از عشقت شود چاک یک عالم کریبان و اسیرزه

برویت از حیا خوی رسته دیری دو ابرویت بناز آیه دیری

به سحر دیده در چاه زخندان بسی هاروت دل آویسته دیری

ز آهیم هفت کردون پر شرربی ز مرغانم روان خون جگر بی

تو که هرگز دلت از غم نسوچه کجا از سوت دیلانت خبر بی

سحر گاهان که اسلیم لاوه کیره ز آهیم هفت چرخ آلاوه کیره

چنان از دیده ریزم اشک خونین که کیتی سر بر سیلابه کیره

چمن پر سبزه صحرا لاله زاره

غیزان موسم جوش بهاره

که دنیای دنی بی اعتباره

دمی فرصت غنیمت دان درین فصل

مرا وصل آموه و بهران چه حاصل

مرا در آموه و دمان چه حاصل

سر سوته کدیاران چه حاصل

بسوته بی گل و آلاله بی سر

ز آه و ناله می خود در فغانم

دل از دست تنهایی بجانم

کند فریاد مغز استخوانم

شبان تار از درد جدایی

نه از آموزش استاد یرم

غم عشق تو مادر زاد یرم

خراب آباد دل آباد یرم

بدان شادم که از یمین غم تو

الهی سوز عشقت بیشتر کن دل ریشم ز دردت ریشتر کن

ازین غم کردمی فارغ نشینم بجانم صد هزاران بیشتر کن

غمم چند و دردم بی شاره فغان کاین درد مودمان نداره

خداوند اندونه ناصح مو که فریاد دلم بی اختیاره

عزیزان از غم و درد جدایی به چشمانم مانده روشنائی

بدر و غربت و بهرم گرفتار نه یار و همدی نه آشنائی

نصیب کس نبود و دل مو که بیاره غم بی حاصل مو

کسی بواز غم و دردم خبردار که دارد مشکلی چون مشکل مو

به لامردم مکان دلبرم بی سخنمای خوشش تاج سرم بی

اگر شایم پشند ملک شیراز همان بهتر که دلبر در برم بی

دلی دیرم خریدار محبت کز او کرم است بازار محبت

لباسی دو ختم بر قامت دل ز بود محنت و تار محبت

خوش آنانکه تن از جان ندانند تن و جانی بجز جانان ندانند

بدردش خو کردند سالان و مائان بدرد خویشان در مان ندانند

دل موبیتوزار و بی قراره بجز آزار موکاری نداره

زندستان بسر چون طفل بدخو بدرد هجرت اینش روزگار

بوره بلبل بنالیم از سر سوز
بوره آه سحر از مویاموز

تواز بهر کلی ده روز نالی
مواز بهر دل آرامم شو و روز

خداوند انفریاد دلم رس
تویار یسکان مومنده بیکس

همه کونند طاهر کس ندازه
خدا یار موجه حاجت کس

دلی دیرم ولی دیوانه و دنگ
زدستم شیشه می ناموس بر سنگ

ازین دیوانگی روزی برآیم
که در دلمان دلبر بر زخم چنگ

همه عالم پر از کرد چه سازم
چو مودلها پر از درد چه سازم

بکشم سنبل دلمان الوند
همواز طالع زرد چه سازم

قدح بر کیرم و سیرگلان شتم بطرف سبزه و آب روان شتم

دوسه جامی زخم باشد کامی وایم مست و بسیر لالیان شتم

مواز جورستان دل ریش دیرم زلاله داغ بردل بیش دیرم

چو فردا نامه خوانان نامه خوانند من شرمنده سردر پیش دیرم

دیم آلاله ای درد امن خار و اتم آلالی کی چینست بار

بگفتا باغبان معذور میدار درخت دوستی دیر آورد بار

خوش آمدل که از خود بخبر بی ندونه در سفیر یاد خبر بی

بکوه و دشت و صحرا، همچو مجنون پی لیلی دوان با چشم تر بی

همدل ز آتش غم سوتنی بی بهرجان سوز بهر افروتنی بی

که از دست اجل برتن قبائی اگر شاه و کدائی دوستی بی

قلم تراشم از هراستخوانم مرکب گیرم از خون رگانم

بگیرم کاغذی از پرده‌ی دل نویسم بهر یار مهربانم

محبت آتشی در جانم افروخت که تا دلمان مشربایدم سوخت

عجب پیراهنی بهرم بریدی که خیاط اجل میایدش دوخت

الهی اربواجم ورنواجم تزدانی حاجتم راموچه واجم

اگر بنوازیم حاجت روانی وگر محروم سازی موچه ساحم

موآن دل داده ی بی خانانم

موآن محنت نصیب سخت جانم

موآن سرکشته خرم در میان

که چون بادی وز دهر سودوانم

نمیدانم که رازم با که و احبم

غم و سوز و کدازم با که و احبم

چه و احبم هر که دونه میکده فاش

دگر راز و نیازم با که و احبم

سرکویت تا چن آیم و شتم

ز وصلت بی نوا چن آیم و شتم

بکویت تا بسید دیده رویت

تسری از خدا چن آیم و شتم

بوره کز دیده چو خونی بسازیم

بوره لیلی و مجنونی بسازیم

فریدون عزیزم رفقی از دست

بوره کز نو فریدونی بسازیم

کلی که خود بدادم پیچ و تابش باشک دیدگانم دادم آبش

درین کشتن خدایا کی روانی گل از مودیکری کسردگلاش

ز عشقت آتشی در بوته دیرم در آن آتش دل و جان سوته دیرم

سکت ارپانهد بر چشمم ایدوست بمرنگان خاک پایش روته دیرم

به آهی کند خضر بسو جم فلک راجله سرتا بسو جم

بسو جم ار نه کارم را بساجی چه فرمائی بساجی یا بسو جم

اگر جسمم بسوزی سوته خواهم اگر چشمم بدوزی دوته خواهم

اگر باغم بری تا گل پچینم کلی بمرنگ و همبوی ته خواهم

سرکوه بلند چندان نشینم که لاله سربر آره مونپنجنم

الاله یوفابی یوفابی نگار یوفا چون موکزینم

ز وصلت تا بکی فردا یم و شتم جگر پر سوز و درد آیم و شتم

بمکونی که در کویم نیایی موتاکی بارخ زرد آیم و شتم

خوشا روزی که دیدارته وینم گل و سنبل ز رخسارته چینم

بیانشین که تاوینم شو روز حالت ای نگار نازینم

دلم زار و حزینه چون نالم وجودم آتشینه چون نالم

بمواجن که طاهر چندانلی چومکم در کینه چون نالم

میه تکشن چوزندان پنجم

گلستان آذستان پنجم

میه آرام و عمر زندگانی

به خواب پریشان پنجم

بشویا تو ای مه پاره، ستم

بروز از درد و غم پچاره، ستم

تو داری در مقام خود قراری

مویم که در جهان آواره، ستم

غریبی بس مراد لکیر دارد

فلک برگردنم زنجیر دارد

فلک از گردنم زنجیر بردار

که غربت خاک دامگیر دارد

هر آن دلبر که چشم مست دیره

خزاران دل چوما بابت دیره

میان عاشقان آن ماه سیما

چو شعر موبلند و پست دیره

قضار می ز چشمان خارش قدر سری ز زلف مشکبارش

مه و مهر آیتی ز آن روی زیبا نگوین جهان آینه دارش

شب کان نازینم در بر آید گذشته عمرم از نو بر سر آید

همه شوده ی موتا سحرگاه بره باشد که یارم از د آید

دلار است پر از خار و خشک بی کز رگه تو براج فلک بی

شب تار و سیلان دور منزل خوش آنکس که بارش کمتر کن بی

دل چون موبغم اندوخته ای نی زری چون جان مود بوته ای نی

بخز شمعم ببالین بدمی نه که یار سوته دل جز سوته ای نی

شَم از روز و روز از شوبِ تری دل آشته ام زیرِ وزِ تری

شو روز از فراقِ تِ نالِی مو چو آه سوتِ جانانِ پر شرِ تری

خور آئینِ چهره ات افروته تری بجانم تیرِ عشقِ دوتِ تری
چرا خالِ رختِ دوتِ سیاهه هر آن نزدیکِ خورِ بی سوتِ تری

صفا هونم صفا هونم چه جابی که هر یاری کز فتمِ یوفابی
بشم یکسر بتازم تابه شیراز که در منغلی صد آشنابی

بمواجی چرا ته بقراری چو گل پرورده ی باد بهاری
چرا کردی بکوه و دشت و صحرا بجانِ او ندارمِ اختیارِی

موآن باز سفیدم بهدانی لاله در کوه دارم سیابانی

ببال خود پر م کوهان بکوهان بچنک خود کرم نخبیربانی

غزیرامردی از نامردنایو فغان و ناله از سیدردنایو

حقیقت بشنواز پور فریدون که شعله از تنور سردنایو

بدام دلبری دل مبتلابی که هجرانش بلا وصلش بلابی

درین ویرانه دل جز خون ندیدم نه دل کویی که دشت کربلابی

دل دیوانه ام دیوانه تر شی خرابه خانه ام ویرانه تر شی

کشم آهی که کردون را بسو جم که آه سوت دیلان کارگر شی

قدم دایم زبار غصه خم بی چو موخوین دلی در دهر کم بی

زغم یکدم مو آزادی نذر م دل بیچاره ی مو کوه غم بی

جهان خوان و خلائق میهمان بی گل امروز موفردا خزان بی

سیه چالی که نامش رانند کور باواجن که اینست خانان بی

سحرگان که بلبل بر گل آید بدان اشک چشمم گل گل آید

روم در پای گل افغان کنم سر که هر سوته دلی در غفل آید

گلان فصل بهاران هفتای بی زمان وصل یاران هفتای بی

غنیمت دان وصال لاله رویان که گل در لاله زاران هفتای بی

شبی خواهم که پیغمبر بنم	دمی باساقی کوثر نشنم
بکیرم در بغل قبر رضا را	در آن گلشن گل شادی بچنم

ز هجرات هزار اندیشه دیرم	همیشه زهر نغم در شیشه دیرم
ز ناسازی بخت و گردش چرخ	فغان و آه وزاری پشه دیرم

بروی دلبری کر مایستم	مکن منعم کر قمار دستم
خدا را سادبان آهسته میران	که من ولانده ای این قافلستم

بی ته سرد بیایانم شو روز	سرشک از دیده بارانم شو روز
نه بیمارم که جایم میکری درد	همیدانم که نالانم شو روز

همه روزم فغان و بقراری شوان بیداری و فریاد و زاری

بموسوجه دل هر دور و نزدیک تراز سنگین دلی پرواننداری

بمیرم تاته چشم تر نیننی شرار آه پر آذ نیننی

چنانم آتش عشقت بسوجه که از موشت خاکستر نیننی

وای آن روجی که در قبرم نهند تنک بایلنم نهند خشت و گل و سنک

نپای آنکه بگریزم ز ماران نه دست آنکه باموران کنم جنگ

بدل چون یادم از بوم و بر آیو سر شکم پنخود از چشم تر آیو

از آن ترسم من برگشته دوران که عمرم در غیری بر سر آیو

زدست چرخ گردون دادویرم

هزاران ناله و فریادویرم

نشید و ستانم باخس و خار

چگونه خاطر خود شادویرم

دلاره تو پر خار و خشک بی

درین ره روشنائی کمترک بی

کر از دست برآید پوست از تن

بیگلن تا که بارت کمترک بی

دلی دیرم چو مودیولنه و دنک

زده آینه هر نام بر سنگ

بمواخذ که بی نام و نمکی

هر آن یارش تویی چه نام و چه نمک

سرم بالین تنم بسترنداره

دلم جز شوق ته در سرنداره

نهد دور از ته هر کس سربالین

الهی سرز بالین برنداره

سیاهی دو چشمت مرا کشت درازی دوزخانت مرا کشت

به قلم حاجت تیر و کمان نیست خم ابرو و مژگان مرا کشت

بلا ریزی ز بالای ت باشد جنون سری ز سودای ت باشد

بصورت آفرینم این کمان بی که پنهان در تاشای ت باشد

نخارینا دل و جانم ت دیری همه پیدا و پنهانم ت دیری

نمیدانم که این دروازه که دیرم همیدانم که درانم ت دیری

موان مخنت کش حسرت نصیم که در هر ملک و هر شهری غریم

نه روزی که آبی بر سر من بویی مرده از بجر حبیم

بنصیرت دگریاری نیرم به اغیاری سروکاری نیرم

بدکان ته آن کاسد متاعم که اصلا روی بازاری نیرم

بوره جاناکه جانانم تویی تو بوره یاراکه سلطانم تویی تو

ته دونی خود که موجز توندونم بوره بوره که ایمانم تویی تو

سرم سودای کیسوی ته دیره دلم میل گل روی ته دیره

اگر چشمم باه نوکره میل نظر بر طاق ابروی ته دیره

اگر دردم یکی بودی چه بودی وگر غم اندکی بودی چه بودی

به بالینم طیبی یا حبیبی ازین هر دو یکی بودی چه بودی

موان رندم که عصیان پیشه یرم بدتی جام و دستی شیشه یرم

اگر تو یکنایه‌ی رو ملک شو من از خوا و آدم ریشه یرم

کرم خوانی ورم رانی ته دانی کرم دتش بوزانی ته دانی

ورم بر سر زنی الوند و میمند بهی و اجم خدا جانی ته دانی

نخار تازه خیر ماکجانی بچشان سرمه ریز ماکجانی

نفس بر سینه‌ی طاهر رسیده دم رفتن عزیز ماکجانی

چه خوش بی مهربانی هر دو سربنی که یکسر مهربانی درد سربنی

اگر مجنون دل شوریده اسی داشت دل لیلی از آن شوریده تربنی

به خنجر کر بر آزند دیدگانم در آتش کر بسوزند استخوانم

اگر بر ناخانم نی بکوبند نگیرم دل زیار مهربانم

من آن شمعم که اسکنم آتشین بی که هر سوت دلی حالش بهین بی

همه شب کریم و نالم همه روز میته شامم چنان روزم چنین بی

تو آری روز روشن را شب از پی شده کون و مکان از قدرت حی

حقیقت بشو از طاهر که کردید بیک کن خلقت هر دو جهان طی

شب تار است و کرگان میزنندش دوز لغات حایل کن بوره پیش

از آن کنج لبست بوسی بوده بکوره خدا دادم بدرویش

دلی دیرم چو مرغ پاشسته چو کشتی بر لب دریانشته

تو کوئی طاهر اچون تار بنواز صدا چون مید تار کسته

مو آن دل داده یکتا پرستم که جام شرک و خود بینی شکستم

منم طاهر که در زم محبت محمد را کینه چاکرستم

الهی ای فلک چون موز بون شی دلت همچون دل مو غرق خون شی

اگر یک بخت ام بی غم بویی یقین دانم کزین غم سرنگون شی

مدامم دل پر از خون جگر بی چو شمع آتش بجان و دیده تری

نشینم بر سر راهت شو روز که تار و زی ترابر مو کذر بی

بنادانی گرفتم کوره راہی ندانستم که می افتم بجایی

بدل گفتم رفیقی تابه منزل ندانستم رفیق نیمه راہی

من آن رندم که کیرم از شہان باج پوشتم جوشن و بر سر نهم تاج

فرو ناید سرمردان بہ نامرد اگر دارم کشد مانند حلاج

ز مشک تر سیہ تر سنبلی بی هزاران دل اسیر کاغذ بی

ز آہ و ناله تاثیر ندیدم ز خار سخت تر گویا دلت بی

نرسی حال یار و لفکارت کہ ہجران چون کند بار و زکارت

تہ کہ روز و شوان در یاد مویی خزارت عاشق با موجہ کارت

همه شوتا سحر اختر شمارم که ماه رویت آیودر کنارم

شوان کوشتم بدر چشمم براهست گذاری تاکی در انتظارم

شبی دیرم ز هجرت تار تارو گرفته خلقتش لیل و نهارو

خداوند دلم را روشنی ده که تاوینم جمال هشت و چارو

دلم میل گل روی ته دیره سرم سودای کیسوی ته دیره

اگر چشمم باه نوکره میل نظر بر طاق ابروی ته دیره

الاله کوساران هفت ای بی بقیه جوکناران هفت ای بی

منادی میکره شروبه شرو وفای گلزاران هفت ای بی

الهی دل بلایی دل بلایی کنه چشمان کره دل بتلایی

اگر چشمان نکردی دیده بانی چه داند دل که خوبان در کجایی

بیا سوته دلان کردیم آئیم سخنها و اکریم غم و انمایم

تراز و آوریم غمها بسجیم هر آن سوته تریم وزین تر آئیم

تکت نازنده چشمان سرمه سانی تکت زمبده بالاد لر بانی

تکت مشکین دو کیود قفانی بهو و احی که سرکردان چرائی

جهان بی وفازندان مانی گل غم قسمت دلمان مانی

غم یعقوب و محنت های ایوب همه گویا نصیب جان مانی

خوش آن ساعت که یار از د آیو شو هجران و روز غم سر آیو

ز دل بیرون کنم جابر ابد شوق ہی و اجم که جایش دلبر آیو

ز شور انگیزی چرخ و فلک بی که دایم چشم بختم پر تک بی

دامد و دود آهم تا سابی پیانی سل اسکم تا تک بی

خوشتانان که باه همیشند همیشه بادل خرم نشند

هین بی رسم عشق و عشق بازی که کسانه آیند و تہ بیند

هر آنکس با تو قرش بیشتر بی دلش از د و هجران ریشتر بی

اگر یکبار چشانت بونم بجانم صد هزاران بیشتر بی

شوان استارگان یک یک شام

براست تا سحر در انتظارم

پس از نیمه شوان که تنیانی

ز دیده اشک چون باران ببارم

خوش آنانکه هر از برندانند

نه حرفی وانویسند و نه خوانند

چو مجنون سر نهند اندر بیابان

ازین کو گل روند آهو چرانند

سخن از هر چه و احم و اتشان بی

حدیث از پیش و از کم و اتشان بی

بدریا کر روم کو هر بر آرم

هر آن کو هر که وینم و اتشان بی

دلی دیرم که بهودش نمی بو

سخنما می کرم سودش نمی بو

بادش میدهم نش میبرد باد

در آتش می نهم دودش نمی بو

خدا یا وکیان شم وکیان شم
بدین بختانی وکیان شم

همه از در برانند سوته آیم
تکه از در برانی وکیان شم

بهار آید به هر شاخی کلی بی
بهر لاله خزاران بلبل بی

بهر مرزی نیارم پانهادن
مبوکز مو بتر سوز دلی بی

بیا جانادل پردرد موبین
سرشک سرخ و روی زرد موبین

غم مجوری و درد صوری
همه بر جان غم پرورد موبین

ز بوی زلف تو مفتونم ای گل
ز رنگ روی تو دخنم ای گل

من عاشق ز عشقت بیقرارم
تو چون لیلی و من مجنونم ای گل

بهار آیوبه صحرا و درو دشت جوانی هم بهاری بود و بگذشت

سر قبر جوانان لاله رویه دمی که کمر خان آینه به گلشت

اگر شاپین بچرخ، بشیمینه کند فریاد مرگ اندر کینه

اگر صد سال در دنیا بمانی در آخر مثلت زیر زینه

دلی دیرم دمی بنغم نمی بو غمی دیرم که هرگز کم نمی بو

خطی دیرم موز خوبان عالم که یار بیوفاهدم نمی بو

وای ازین دل که فی هرگز بجامم وای ازین دل که آزار دمامم

وای ازین دل که چون مرغان وحشی نخیده دانه اندازد بامم

موکه یارم سیریاری نذیره
موکه دردم سبکاری نذیره

همه واجن که یارت خواب نازه
چه خوابست اینکه بیداری نذیره

نمیدانم که سرگردان چرایم
کمی نالان کمی گریان چرایم

همه دردی بدوران یافت دمان
ندانم موکه بیدرمان چرایم

دل از دست غمت زیر و زبری
بچشان اسکم از خون جگر بی

هران یاری چو مور نازدیره
دلش پر غصه جانش پر شرربی

بدنیای دنی کی ماندنی بی
که دلمان بر جهان افشاندنی بی

همی لالتقط خوانی عزیزا
دلایا ویلنا هم خواندنی بی

از آن روزیکه ما را آفریدی	بغیر از معصیت چیزی ندیدی
خداوند بحق، بشت و چارت	ز ما بگذر شریدی ندیدی

مو که آشفته حالم چون نالم	سکسته پرو بالم چون نالم
همه گویند فلانی چند نالی	تو آبی در خیالم چون نالم

بشم و اشم که تایی کردی	به بختم گریه و زاری کردی
بکردی و نجوئی یار دیگر	که از جان و دولت یاری کردی

خدایی که مکانش لا مکان بی	صفائش جمال کلر خان بی
پیدا آرنده ی روز و شب و خلق	که بر هر بنده او روزی رسان بی

گلش در زیر سنبل سایه پرور نهال قاش نخلی است نو بر

ز عشق آن گل رعنا همه شب چو بلبل ناله و افغان بر آور

دل شاد از دل زارش خبرنی تن سالم زیارش خبرنی

نه تقصیره که این رسم قدیمه که آزاد از گرفتارش خبرنی

دل ار عشقت ندازه مرده اولی روان بی درد عشق افسرده اولی

سحر بلبل زند در گلشن آواز که گل بی عشق حق پر مرده اولی

خزاران لاله و گل در جهان بی همه زیبا به چشم دیگران بی

آلاله می موبه زیبایی درین باغ سرفراز همه آلالیان بی

دل عاشق به پیغامی بسازد خمار آلوده با جامی بسازد

مرا کینیت چشم تو کافیت ریاضت کش باده امی بسازد

هر آن باغی که نخلش سر بر ربی مدامش باغبون خونین جگر بی

باید کندش از تیغ و از بن اگر بارش همه لعل و گهر بی

بیندم شال و میو شتم قدک را بنازم کردش چرخ و فلک را

بگردم آب دیانا سراسر بشویم هر دو دست بی نمک را

اگر دل دلبر و دلبر کدام است و اگر دلبر دل و دلرا چه نام است

دل و دلبر هم آینه و نیم ندونم دل که و دلبر کدام است

ته دوری از برم دل در برم نیست هوای دیکری اندر سرم نیست

بجان دل برم کز هر دو عالم تمنای دگر جز دل برم نیست

شیر مردی بدم دلم چه دوست اجل قصدم گره و شیر زبونت

ز مو شیر تیان پر سیر می کرد تنم و امرگ بجنگیدن ندونست

نفس شومم دنیا بر آن است که تن از بهر موران پروراست

ندونستم که شرط بندی چیست هرزه بورم بمیدان جهانست

قضا پیوسته در گوشم بواجه که این درد دل تو بی علاجه

اگر کوهر بی خواهی نذاری همین این خون تو که بی رواجه

لاله کاران دگر لاله مکارید باغبانان دودست از گل بدارید

اگر عهد گلان این بو که دیدم پنج گل برکنید و خار بکارید

شوانم خواب در مرز گلان کرد کلم واحد و خوابم رازیان کرد

باغبان دید که موکل دوست دیرم هزاران خار بر گل پاسبان کرد

کیچ ویدجم که کافر کیچ میراد چنان کیچم که کافر جم موی ناد

بر این آئین که مورا جان و دل داد شمع و پروانه را پر و بچ میداد

دمی بوره بوین حالم تہ دلبر دلم تنگه شبی بامو بسر بر

تہ گل بر سر زنی ای نوکل مو به جای گل زخم مودست بر سر

دلم زار و دلم زار و دلم زار طیبم آورید در دم کرد چار

طیبم چون بونه بر موی زار کرده در خون در دم را بناچار

مو که سرد بیانم شود روز سرشک از دیده بارانم شود روز

نه تب دیرم نه جایم میکند درد همیدونم که نالونم شود روز

به این بی آشنایی بر یکاشتم به این بی خانمانی بر یکاشتم

همه کر موبروند واته آیم ته از در کربونی بر یکاشتم

مو آن آزرده بی خانانم مو آن مخنت نصیب سخت جانم

مو آن سرکشته خرم دریا بون که هر بادی وزد پیش دوانم

بوره سوتہ دلان بابا نالیم ز دست یار بی پروا نالیم

بشیم با بلبل شیدا به گلشن اگر بلبل ننالہ ما نالیم

بوره روزی که دیدار تہ وینم گل و سنبل بہ دیدار تو چینم

بوره نشین برم سالان و ماہان کہ تا سیرت بوینم نازینم

بہ عشقت اسی دلار انکرو ستم نوید وصل تو تا نشو ستم

بدل تخم و فایست کستم آخر بجز راندوہ و خواری ندرو ستم

خوش آن ساعت کہ دیدار تہ وینم کمند غمیرین تار تہ وینم

نویہ خرمی هرگز دل مو مگر آن دم کہ رخسار تہ وینم

دلم دور است و احوالش ندونم کسی خواهد که پیغامش رسونم

خداوند از مکرم مملتی ده که دیداری بیدارش رسونم

بوره یکدم بنالیم و بسوچیم از آن روی که هر دو تیره روچیم

تبل حاش نه مثل مونی نبو جز دو غم یک عمر روچیم

دلم در دین و نالین چه و اجم رخم کردن و خاکین چه و اجم

بگردیم به همتاد و دولت بصد مذهب منادین چه و اجم

از آن انگشت نای روزگارم که دور افتاده از یار و دیارم

ندونم قصد جان کردن بناحق بجز بر سرزدن چاره ندارم

از آن دخته و سینه فگارم که گریان در تنه سنگ مزارم

بواجندم که ته شوری نداری سراپا شور دارم شرندارم

بدل در غمت باقی هنوزم کسی واقف نبوازد درد و سوزم

نبویک بلبل سوت به گلشن به سوز منو نبوکافربه روزم

فلک کی بشود آه و فغانم بهر گردش زند آتش بجانم

یک عمری بگذرانم با غم و درد بجام دل نکرد د آسمانم

تدونی ای فلک که مستندم وامویر بد مکه که درد مندم

یک گردش که میکردی سینی چورته موبسانت بیندم

کنون داری نظر کو وکیانم ز جورت در کدازه استخوانم

بکه اندیشه ای بیداد پیشه که آهیم تیر بوناله کانم

ز حال خویشان مویخبریم ندونم در سفر یاد حضریم

فغان از دست تو ای سیمروت همین دونم که عمری دبریم

گلستان جای تو ای نازنینم مود گلخن به خاکستر نشینم

چه در گلشن چه در گلخن چه صحرا چو دیده واکرم جز تیره یونم

کافر مگر منی آلاله کارم کافر مگر منی آبش بدارم

کافر مگر منی ناش برم نام دو صد داغ دل از آلاله دارم

غم عالم همه کردی بدارم مگر مولوک مست سر قطارم

همارم کردی و دادی به ناکس فزودی هر زمان باری بدارم

هزاران ملک دنیا کربدارم هزاران ملک عشقی کربدارم

بوره ته دلبرم تاباته واحم که بی روی تو آزا کربدارم

تو خود کشتی که مویلاخ مانم به آب دیدگان کشتی برانم

همی ترسم که کشتی غرق و ابو درین دریای بی پایان بانم

فلک برهم زدی آخر اسام زدی بر خمره ی نیلی لباسم

اگر داری برات از قصد جانم بکن آخر ازین دنیا اسام

مویه مست از می انگور باشم چرا از ناز نیم دور باشم

مویه از آتشت گرمی نوینم چرا از دود محنت کور باشم

الهی دشمنت را خسته یونم به سینه اش خجری تادسته یونم

سر شوآیم احوالش پرسم سحر آیم مزارش بسته یونم

دلاخونی دلاخونی دلاخون همه خونی همه خونی همه خون

ز بهر لیلی سیمین عذاری چو مجنونی چو مجنونی چو مجنون

خوشا آنان نه سردارند نه سامان نشین هر دو پاپیچن به دلمان

شو روزان صبری پیش گیرن بیا روی دلداران دلمان

بِعالَم کس مبادا چون من آئین موآئین کس مبود دین و آئین

هر آنکو حال موش باور نیبو موآئین بی موآئین بی موآئین

بوره ای دل بوره باری بشمان مکه کاری کز آن کردی پشمان

یه دوروزی بناکامی سرآریم باشه روزی که گل چنینیم بدان

دلم از دست ته نالانه نالان اندرون دلم خون کشته پالان

خراران قول بامایش کردی همه قولان ته بالان بالان

ته سرورزان موسودای ته ورزان کربان بلرزان واته لرزان

کفن در کردنم صحرای محشر هران وینان احوال ته پرسیان

زیاد خودی سا پروا کریمان از و کوالتجا واکه بریمان

کیه این تاب داره تا مودارم ندازه تاب این سام نریمان

بوره منت بریم ما از کریمان بکشیم دست از خوان لیمان

کریمان دست در خوان کریمی که برخواست نظر دارند کریمان

زدست مو کشیدی باز دالمان ز کردارت نبی یک جویشمان

روم آخربدانی زخم دست که تا از وی رسد کارم بسلامان

دل منگ ندانم صبر کردن زد لگنی بوم راضی ببردن

ز شرم روی ته مودر حجابم ندانم عرض حالم واته کردن

آنکه بی خان و بی مانه منم من آنکه بر کشته سالانه منم من

آنکه شادمان به انده میکره روز آنکه روزش چو سالانه منم و من

پشیمانم پشیمانم پشیمان کاروانی بو نیم تابشیمان

کهن دنیا هیچ کسی مانده به هرزه کوله باری میکشیمان

مو آن اسید بازم سینه سوهان چراگاه موبی سر برش کوهان

همه تیغی به سوهان میگردن تیر مو آن تیغ که یزدان کرده سوهان

برندم بهجو یوسف کر بزدان ویا نالم ز غم چون مستندان

اگر صد باغبان خصمی نماید مدام آیم بگلزار تو خندان

نوامی ناله غم اندوخته دونو عیار قلب خالص بوته دونو

بوره سوته دلان و اهنم بنالیم که قدر سوته دل دلسوته دونو

سری دارم که سامانش نمیبو غمی دارم که پامانش نمیبو

اگر باورنداری سوی من آمی بوین دردی که درمانش نمیبو

به واند که جانانم تویی تو بسلطان عرب جانم تویی تو

نمیدونم که چونم یا که چنم همی دونم که درانم تویی تو

بهارم بی خزان ای گلبن مو چه غم کنده بوینخ و بن مو

برس ای سوته دل یکدم به دردم ته ای امروز دل تازه کن مو

نیا مطلق بکارم این دل مو بجز خونه اش نه حاصل مو

داره در موسم گل جوش سودا چه پروایی کرده اینجا دل مو

وای از روزی که قاضیان خدا بو سرپل صراطم با جرابو

ببخت بگذرد سپرو جوانان وای از آن دم که نبوت زان بابو

چو مویک سوت دل پروانه ای نه بعالم همچو مودیوانه ای نه

همه مارون و مورون لانه دیرن من دیوانه را ویرانه ای نه

مورای دلبر موباته کاره وگرنه در جهان بسیار یاره

کجا پروای چون موسوته دیری چو موبلبل به گلزارت هزاره

درین بوم و برانم پرورش نه
شوانم جا و روزانم خورش نه

سری دیرم که مغزی اندرونه
تنی دیرم که پروای سرش نه

موراد ددلم خو کرده واته
ندونی درد دل ای بیوفاته

بوره موسو ته دل واته سپارم
ته ذونی بادل و دل ذونه باته

بدنیا مونو نیم کام بی ته
بدس هرگز نکیرم جام بی ته

بلرزم روز و شو چون بید مجنون
ندارم یک نفس آرام بی ته

سحرگاهان فغان بلبلا نه
بیاد روی پر نور گلانه

زآه موفک آخر خدر که
اثر د ناله ی سوته دلانه

بدنیا مثل مودل سوته ای نه
بدر دسوز غم اندوته ای نه

چسان بندم ره یل دودیده
که این زخم دلم لو سوته ای نه

دل مودایم اندر ماتم ته
بدل پیوسته بی درد و غم ته

چه پر سی که چراقت بو خم
خم قدم از آن پیچ و خم ته

ز غم جان در تنم دگیر و داره
سرم در برهن تیغ آبداره

ندارم اختیاری از چه جوشش
دل موتاب این سودا نداره

به کس درد دل موهاتنی نه
که سنگ از آسمون انداتنی نه

به وواجن که ترک یار خود که
کسیس یارم که ترکش واتنی نه

دل موغیرتہ دلبر نکیرہ
بجای جوهری جوهر نکیرہ

دل موسوتہ ومرتہ آذر
نبی ناسوتہ آذر در نکیرہ

تذونم لوت و عریانم کہ کردہ
خودم جلا و پوچونم کہ کردہ

بدہ خجمر کہ تاسینہ کنم چاک
بینیم عشق بر جونم چہ کردہ

دو چشمم راتہ خون پالاکنی تہ
کلاہ عظم از سرواکنی تہ

اگر لیلی پرسہ حال مجنون
نظر او را سوی صحراکنی تہ

مورانہ فکر سودایی نہ سودی
نہ در دل فکر بہودی نہ بودی

نخواہم جوکنار و چشمہ سارون
کہ ہر چشم ہزارون زندہ رودی

شوم از شام یلدا تیره تری در دلم ز بود و آب تری

همه در دارسن آخر بدرمون درمان در دما خود بی اثر بی

پی مرک نکویان گل نروبی دگر رویی ز رنگش بی ز بویی

ز خود رو پیچ حاصل بر نخیزد بجز بدنامی ولی آبرویی

به جز این موندارم آرزویی که باشد بدم مولای رویی

اگر در دلم و احسم به کوهان دگر در کوهساران گل نروبی

دل بی عشق را افسردن اولی هر که دردی نداره مردن اولی

تنی که نیست ثابت در ره عشق ذره ذره به آتش سوتن اولی

من دل سوتہ را لایق ندونی که در دیوان عشقت بخونی

خراون بامم از خونی بوکم ز تو زیرا که بحر میکرونی

یتیم حاصله که هرزه کردی ازین کردش که داری بر نکردی

بروی موبستی حرر ہی را بدین عادت که داری کی تہ مردی

پنداری که زندان خوشترم بی سرم بو کوی میدان خوشترم بی

چو کلخن تار و تاریکہ بہ چشمم گلستان بی تہ زندان خوشترم بی

زیداد فلک یارون امان بی امان جستن روز آخر زمان بی

اگر پارہ کرم پیچہ بجابو کہ وامو آسمان پر سرگران بی

در اسگم بدان رسته اولی خون دلم ز چشمان رسته اولی

بکس حرفی ز جورت وانواجم که حرف جور پنهان رسته اولی

دل توکی ز حالم با خبری کجا رحمت باین خونین جگر بی

تو که خونین جگر هرگز نبودی کی از خونین جگر ما با خبری

بسوی باغ وستان لاله وابی همه موها مثل ژاله وابی

وگر سوی خراسان کاروان را ره نامم موسوی بخاله وابی

غم اندر سینه می موخانه دیری چو ویرانه که بوم آشنای دیری

فلک اندر دل مسکین مونه ازین غم هر چه در انبانه دیری

هر آن کالوند دلمان موشانی دلمان از هر دو عالم در کشانی

اشک خونین پاشم از راه الوند تاکه دلبر پایش بر فشانی

ز دل بیرون بچشم ناله نایی ز مرغان تر مورالده نایی

شوی نایکه که موی خوابت بویسم به بخت موبه چشم لاله نایی

چه و احم هر چه و احم واته شان بی سخن از میش و از کم واته شان بی

بدریا موشدم کو هر بر آرم هر آن کو هر که دیدم واته شان بی

دلم بلبل صفت حیران گل بی درونم چون درخت پی گل بی

خونده بار دیرم از غوان وار درخت نهله بارش خون دل بی

مواحوالم خرابه کر توجویی جگر بندم کبابه کر توجویی

تہ کہ رفتی و یار نو کرفتی قیامت ہم حسابہ کر توجویی

ز خور این چہ روات افرو تہ تری تیر عشقت بجانم روتہ تری

مرا ختر بود حال سیاهست ز مویاراکہ اختر سوتہ تری

مرا دیوانہ و سیداتہ دیری مرا سرکشہ و رسواتہ دیری

نمیدونم دلم دارد کجا جای ہمیدونم کہ ددی جاتہ دیری

زدست عشق هر شو عالم این بی سریرم خشت و بالینم زمین بی

خوشم این بی کہ موتہ دوست دیرم هر آن تہ دوست داره حالش این بی

غیزون از غم و درد جدایی

به چشمو غم نمانده روشنایی

کر ققارم بدام غربت و درد

نه یار و همدی نه آشنایی

تکه خورشید اوج دلربایی

چنین بیرحم و سنگین دل چرایی

به اول آنمه مهر و محبت

به آخر راه و رسم بی وفایی

غزل

دلاد عشق تو صد دقترسم	که صد دقتر ز کونین از برسم
منم آن بلبل گل ناسکفته	که آذر دته خاکسترسم
دلم سوجه ز غصه و رریجه	جفای دوست را خوانم ترسم
مو آن عودم میان آتشتان	که این نه آسانها محرم ترسم
شد از نیل غم و ماتم دلم خون	پچره خوشتر از نیلوفرسم
درین آلاله در کوش چو گلخن	بداغ دل چو سوزان اکلرسم
نه زورسم که باد شمن ستیرم	نه بهر دوستان یم و زرسم
ز دوران کرچه پر بی جام عیشم	ولی بی دوست خونین ساغرسم
چرم دایم درین مرز و دین کشت	که مرغ خوکرباغ و برسم
منم طاهر که از عشق نکویان	دلی لبریز خون اندر برسم

قصیده

بتمازار چون تودلبرستم	بتن عود و بسینه مجرستم
اگر جز مهر تو اندر دلم بی	به همتاد و دولت کافرستم
اگر روزی دو صدارت بونم	بهی مشتاق بار دیگرستم
فراق لاله رویان سوته دیلم	وز ایشان درک جان نشترستم
منم آن شاخه بر نخل محبت	که حسرت سایه و مخنت برستم
نه کار آخرت کردم نه دنیا	یکی بی سایه نخل بی برستم
نه خور نه خواب بیتو گویی	به پیکر هر سرو و نجرستم
جدا از توبه حور و خلد و طوبی	اگر خورند کردم کافرستم
چو شمعم کمر سراندازند صدار	فرونده تر و روشن ترستم
مرا از آتش دوزخ چه غم بی	که دوزخ جزوی از خاکسترستم

سمند روش میان آتش بجر	پریشان مرغ بی بال و پرستم
درین دیرم چنان مظلوم و مغموم	چو طفل بی پدر بی مادرستم
نمی گیرد کسم هرگز به چیزی	درین عالم زهر کس کمترستم
بیک ناله بوجم هر دو عالم	که از سوز جگر خنیا کرستم
بیالینم همه الماس سوده	همه خار و خشک در بسترستم
مثال کافر در مونسان	چو من در میان کافرستم
همه سوجم همه سوجم همه سوج	بگرمی چون فروزان اخگرستم
رخ تو آفتاب و موج و حباب	و یا پیرمان گل نیلوفرستم
بلک عشق روح بی نشانم	بشردل یکی صورت پرستم
رخش تا کرده در دل جلوه از مهر	بخوبی آفتاب خاورستم

